

Katarína Gulai

KLUB DIVNÝCH

YOLIO

Katarína Gulai

KLUB DIVNÝCH

Katarína Gulai
Klub divných

YOLI

Text © 2022 by Katarína Gulai
Cover design © 2022 by Diana Delevová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8298-8

*Venujem všetkým študentom,
ktorí sú nevyčerpatelným zdrojom inšpirácie,
ale najmä svojej 4. C 2021.
Navždy budete mať v mojom srdci
špeciálne miesto.*

#ThanksForTheAdventure

*Čo keby bol celý svet jednofarebný? Fialový, povedzme.
Všetky veci by boli v odtieňoch fialovej,
ale niektoré by museli byť biele.
Volalo by sa to fialový svet alebo fialovo-biely podľa vzoru
čierno-biely? Alebo by musel byť čierno-fialovo-biely?
A prechádzala by fialová pri svetlých veciach
do hnusnej ružovej?*

KAPITOLA 1

Učiteľka na slovenčine rozdala testy, ktoré sme písali minulý týždeň. Nemôžem povedať, že by ten môj dopadol dobre. Z nejakého dôvodu však z toho bola učiteľka oveľa otrávenejšia ako ja. Zazerala na mňa a na niekoľko podobne neúspešných spolužiakov a prízvukovala nám: „Takto nikdy nezmaturujete!“

Stále sa vyhráža, že nezmaturujeme, a pritom dobre vie, že nám je to dosť jedno. Ani teraz som ju nepočúvala, kreslila som si psa, ako mi žerie písmenká z testu. Keď bol hotový, začiernila som niektoré otázky a na spodok papiera napísala:

Prepáčte mi tú štvorku, pani profesorka. Väčšinu zadania mi zjedol pes.

Uškŕňala som sa nad tým dovtedy, kým slovenčinárka nezahlásila, že tie písomky chce nazad. Do riti! Rýchlo som premýšľala, čo teraz. Preložila som písomku na polovicu a strčila ju do ruky spolužiakovi, ktorý ich mal vzbierať, s prosbou, nech tú moju zašije do stredu kopy. Na moju smolu bol však dnešným zberateľom Tomáš.

„Daj to niekam do stredu, prosím...“ šepala som naliehavo.

Nechápavo zobral písomku a otvoril ju. Neúspešne sa snažil potlačiť úškrn, potom ju vystrel, demonštratívne položil na vrch a podlo na mňa žmurkol. Len som pokrútila hlavou a sledovala, ako položil kôpku písomiiek učiteľke na stôl.

„Nech sa páči, pani profesorka!“ zvolal nahlas a ešte sa za mnou aj obzrel.

Prevrátila som oči, ale v duchu som sa smiala. Zabijem ho. Sadol si a videla som na ňom, že v duchu sa rehoce ako kôň.

Ach, on je taký... kôň!

„Miriam!“ ozvalo sa o pár sekúnd zhrozené zvolanie učiteľky so zmyslom pre literatúru, ale nie pre humor.

Vstala som, výraz v tvári ako smutný pes, dúfala som, že to zaberie.

„Prepáčte, ja som nevedela, že budete tie písomky zbierať.“

„Takto sa prezentuje maturantka?!“

„Eee...“ Chcela som povedať niečo inteligentné, ale slovenčinárke sa okuliare vzápätí zošmykli na špičku nosa a môj mozog si doplnil zvyšok.

Ťažko sa človeku rozmýšľa, keď si zrazu predstaví, ako spadnú učiteľke okuliare na zem, rozbijú sa na márne kúsky, rozletia sa po celej triede a spôsobia nepredstaviteľný chaos... A učiteľka len slepo pobieha a kričí: Kto zhasol?!

„Zober si tú písomku, Miriam,“ zúrivo a odhodlane ju schmatla zo stola a otrčila ju pred seba, „a choď ju ukázať pani riaditeľke.“

„Myslíte, že sa jej bude páčiť?“ spýtala som sa nevinne.

Niekedy rozprávam oveľa skôr, než rozmýšľam. Predtým ako učiteľka explodovala, som však rýchlo dodala: „Prepáčte, máte pravdu. Idem.“

Schmatla som písomku a zmizla z triedy, skôr ako stihla vyletiť z kože.

Cestou po chodbe som na ten papier pozrela. Bol to dobrý žart, to treba uznať, a hoci je divné smiať sa na vlastných vtipoch, zlepšilo mi to náladu. Inak som ju našťvať nechcela, naozaj nie, to len môj prirodzený talent hovoriť veci, ktoré sú síce vtipné, ale ostatní ich pochopia zle.

Zaklopala som na riaditeľňu a ozvalo sa: „Ďalej!“ Vošla som. Riaditeľka niečo písala na počítači, podľa mňa plány na zničenie ľudstva, ale to nevaďí, lebo kým ich tými dvoma prstami napíše, zničíme sa sami klimatickou zmenou.

„Čo tentoraz?“ spýtala sa a vzhliadla od monitora s nadvihnutým obočím.

„Viete, pani riaditeľka, nedopatrením som nahnevala pani profesorku Csákyovú.“

Riaditeľka si ťažko povzdychla, zložila ruky na stôl a uprela na mňa pohľad, ktorý jasne prezrádzal, že si práve predstavovala samu seba v plavkách na Havaji a hovorila si, ako jej mohlo byť dobre, keby si bola radšej vzala toho milionára.

„No?“ spýtala sa otrávene, keď som len ticho stála.

Podala som jej písomku s čo najpokornejším výrazom v tvári.

Prezrela si ju a neveriacky na mňa pozrela.

„Naozaj, Miriam? Prečo?“

„Prepáčte, ja som si naozaj myslela, že to nebude zbierať naspäť.“ Vážne som to neurobila naschvál, nikdy som učiteľov neštvala úmyselne. Nezdalo sa mi to, na rozdiel od mnohých iných študentov, ako zmysluplná kratochvíľa.

„Miriam, ste tu už tretíkrát a vždy pre nejakú podobnú hlúposť.“

Omyl, pani riaditeľka. Tretíkrát som tu len tento rok. Celkový súčet mojich návštev je osem. Prvýkrát, keď som v prvom ročníku zbila spolužiaka, ktorý mi vzal de-siatu. Ešte dva týždne mal modrinu pod okom. Nikto sa nedotýka môjho Brumíka, nikto.

„Zavolám tvojim rodičom,“ rozhodla riaditeľka, keď som neodpovedala.

„Áno, pani riaditeľka.“ Nič inteligentnejšie mi nenapadlo.

Tak zavolala. Telefón zvonil podozrivo dlho a riaditeľka netrepezlivo klopkala dlhými nechtami o stôl. Lepšie som sa na ne pozrela. Mala ich nalakované na bordovo. Možno je riaditeľka v skutočnosti drak, ktorého začali baviť logaritmy, a tak vzal na seba ľudskú podobu a vyrázil na gymnázium...

Niekoľko zdvihol a riaditeľka začala podávať podrobnú správu o mojom priestupku. Snažila som sa tváriť strašne skormútene, ale chcelo sa mi smiať.

„Nakreslila psa a napísala, že jej... počkajte... zožral zadania...“

V duchu som si recitovala *Mor ho* pospiatky, aby som sa nezačala usmievať. Riaditeľka sa snažila mojej mame vysvetliť, že už chcela zavolať minule, keď som na zem

nalepila 3D nálepku diery, ktorú potom všetci obchádzali.

... Tatry z orly zleteli, podolia na tiahnu...

„Som rada, že súhlasíte, pani Fabianová. Verím, že sa to už nebude opakovať!“

Sakra! Smiech ma veľmi rýchlo prešiel. Ona nehovorila s mamou!

Zložila. Trochu zhrozene som ju sledovala.

„Môžete ísť, Miriam.“

Rozlúčila som sa a odišla som. To bude zase búrka v šerbli, keď telefón zdvihla babka! Čo u nás vlastne robila? Občas k nám síce zájde, ale nemá rada MHD, tak spravidla radšej frfle, že máme my navštevovať ju.

Babka vždy všetko dramatizuje a vôbec nemá pochopenie pre iné vnímanie sveta. Myslí si, že všetci majú všetko robiť rovnako, lebo poriadok musí byť! Mne je jedno, čo mi rozpráva, ale niekedy kvôli mne vynadá aj mame a to nechcem.

Keďže slovenčinu mávame v pondelok poslednú, nestihla som Tomáša zabiť, lebo po zvonení okamžite zdrhol s výhovorkou, že má tréning. Nech len počká, veď sa večer uvidíme. Vyšla som hlavným vchodom akoby nič, ale ukázalo sa to ako veľká chyba.

Pred vchodom stála babka nachystaná do útoku.

Na chvíľu som zastala a rozmýšľala, ako čo najrýchlejšie zdrhnúť a tváriť sa, že som ju nevidela, no už bolo neskoro, namierila si to priamo ku mne. Ach jaj. Pripravila som sa na veľkú dávku drámy.

„Mia! Už mám toho dost, aby stále tvojim rodičom volali, na hanbu sveta!“ spustila, skôr než som ju stihla vôbec pozdraviť. „Pani riaditeľka súhlasila, že je najvyšší čas dať ťa pozrieť psychologičke!“

Komu? Čo? Nechápavo som nadvihla obočie, či to myslí vážne.

Babkin pohľad na svet je jeden z najnudnejších, aký poznám. Má len jednu líniu, tú označuje za normálnu, a všetko mimo nej treba riešiť a liečiť. Niekedy je to celkom vtipné, najmä vtedy, keď sa pokúša riešiť mňa. Už osemnásť rok neúspešne, ale zato s odhodlaním.

Pokúsila som sa ju nahovoriť na nejaký lepší plán na poobedie.

„To je zbytočné, babi. Vážne to bolo len také nedorozumenie...“

„To hovoríš vždy, Miriam, vždy!“ rozčuľovala sa a ťahala ma za rukáv, aby som ju nasledovala. „Aj vtedy, keď si polepila steny...“

„Zem, nie steny,“ opravila som ju. „A bol to len vtip. Nejdeme radšej do kina alebo tak?“

„Čože?!“ zhíkla babka.

Tvárila sa, že o chvíľu zo mňa dostane infarkt, a na svedomí som ju mať nechcela, tak som išla za ňou. Koniec koncov, ku psychologičke človek nechodí každý deň, prečo to neskúsiť.

Babka nevedela, čo činí. Psychologička bola celkom sympatická, milá staršia pani, ktorej by podľa môjho názoru strašne sekol do krátkych čiernych vlasov

modrý melír. Navrhla som jej to, povedala, že považuje.

„Vyzerali by ste mladšie.“

„Ale je to vhodné do práce?“ pousmiala sa a nenápadne si pripravila pero a papier, aby si zapísala všetko, čo bude môcť babka neskôr použiť proti mne.

Nič som neodpovedala, len som pozerala na jej pero a čakala, či si nezačne kresliť, ale, bohužiaľ, trvala na pôvodnom zámere dávať hlúpe otázky.

„Mohla by si mi vyplniť tento...“ pohrabala sa na stole, „dotazník?“

Podávala mi nejaký papier.

„Mohla,“ odpovedala som, ale papier som si nevzala.

„Vyplníš mi ho, prosím?“ spýtala sa tónom, ktorý naznačoval, že začína strácať trpezlivosť.

„Jasné!“ S nadšením som sa na to vrhla.

Vyčiarkala som v každej otázke po jednej možnosti, ani som sa na ne nepozrela, a podala som jej ho späť. Úplne otvorene prevrátila oči a konečne sa mi začala pozdávať.

„Prečo rozčuľuješ svojich rodičov?“ spýtala sa ma.

Naozaj ma prekvapilo, že dostala ten geniálny nápad položiť normálnu otázku. Žiaľ, nemohla som odpovedať podľa jej predstáv.

„Rodičia ma sem nedoviedli.“

Naozaj, prišla som len preto, aby som babke zavrela ústa. Už som zistila, že ak jej človek nespraví po vôli, musí potom urobiť niečo oveľa horšie. Počúvať ju. A kým si vymyslí len takúto poobednú kratochvíľu, prečo nie? Doma ma aj tak čaká len učenie a do toho sa mi fakt nechce.

„Opíš mi svoj vzťah s rodičmi,“ vyzvala ma psychologička s povzdychom.

„Ja neviem... normálny?“ skúsila som. Netuším, ako by som opísala svoj vzťah s rodičmi, nikdy som ho opísať nemusela.

Trvalo obdivuhodných štyridsať minút, kým to psychologička vzdala. Potom povedala babke, že som normálna, akurát strašne tvrdohlavá, a vypoklonkovala nás.

„To bola celkom sranda,“ skonštatovala som na chodbe a usmiala som sa na babku.

Tá len pokrútila hlavou a poslala ma domov. Poznámku, že sem môžeme skočiť aj nabudúce, som si radšej odpustila.

Nasadla som na deväťdesiatosmičku. Cestou v autobuse so sebou vždy nosím priesvitnú fóliu a fixku. Zbožňujem dokresľovať k budovám rôzne časti, postavičky alebo z nich urobiť niečo iné, kým autobus stojí na zastávke alebo križovatke. Na sklo kresliť by bolo blbé, lebo by som to ešte pred vystúpením musela zotrieť a tie kresby sú niekedy dosť fasa.

Tentoraz som však nenakreslila nič, lebo ma žiadna scenéria neoslovila. Okrem toho, čoskoro som vystúpila v Petržalke.

Bývam spolu s našimi a o rok mladším bratom v štvorizbáku kúsok od Draždiaka. Z obývačky máme výhľad na jazero. Bohužiaľ, ja vidím zo svojej izby iba križovátku a občas, keď príliš pokreslím okno, nemám žiadny výhľad.

Pred dverami bytu som pozrela na hodinky. Päť hodín preč a mňa ešte čakajú slovíčka z angličtiny. Ne-

stíham ísť von, čo mi dosť pokazilo náladu. Vošla som dnu.

„Ahojte!“ zakričala som.

Pozdravy sú taká vec, ako keď sa postavíte na kraj útesu a so zámerom vytvoriť ozvenu zavoláte ahoj a ono sa vám ozve niekoľkokrát naspäť. A okrem pekného zvukového efektu vás to ešte informuje, koľko ľudí sa nachádza doma. V tomto prípade to boli dva kusy.

Vyzula som sa a vošla do obývačky, kde v hojdacom kresle sedela mama a čítala knihu.

„Volala babka,“ povedala nezaujato a obrátila list.

Oh shit.

„Čo povedala?“ spýtala som sa nevinne.

„Vraj ste boli u psychologičky a vraj si zase nahnevala učiteľku, a vraj ju privedieš do hrobu...“

„A niečo nové?“

„Psychologička bola nová.“

„Ahaaa...“ zaváhala som a rozmýšľala, ako pokračovať. „Vieš, to s tou učiteľkou bolo tak...“

„Už som počula od babky,“ zdvihla pohľad od knihy. „Nabudúce si to nakresli radšej až po hodine alebo sa tvár, že si ten papier stratila.“

„To mi nenapadlo,“ priznala som. „No a... ako babka opisovala sedenie u psychologičky?“

Mama pokrčila plecami.

„Vraj si normálna, ale podľa nej si zaslúžiš po hube.“

„Okej...“ Rozmýšľala som, ako od mamy nenápadne zistiť, v akom veľkom maléri som. „A čo si jej na to povedala?“

„Že dobre.“

Nedozvedela som sa teda nič. V zámke vzápätí zašramotili kľúče, a tak mi bolo jasné, že sa dovalil z práce posledný člen nášho klanu, v niektorých kultúrach nazývaný oco.

„Čaute,“ pozdravil veselo a zozadu ma objal.

„Počkaj, toto si ešte možno rozmyslíš,“ nadhodila som.

„Čo tentoraz?“ vzdychol si.

„Naštvala som učiteľku,“ pokrčila som ospravedlňujúco plecami. Keďže som vedela, ako sa tieto situácie zvyknú vyvíjať, rovno som dodala: „Mám ti ísť povysávať auto?“

S úškrnom na mňa pozrel a pokrútil hlavou. Najprv dal mame pusku, až potom mi odpovedal.

„Nie, ale potrebujem ho natankovať, chytaj,“ hodil mi kľúče a peňaženku.

Ledva som ich chytila a zatvárila som sa nechápavo.

„To ma necháš ísť len tak?“

„Jasné. Ak mi ho oškrieš, budeš ho vysávať trikrát za deň a čistiť kolesá zubnou kefkou, to ti je asi jasné.“

„Úplne jasné,“ potvrdila som a otočila som sa zase na odchod.

Oco je ten typ rodiča, ktorý je presvedčený, že keď si človek spraví vodičák, mal by ho aj využívať, ale zároveň to auto zbožňuje, takže jazdím vždy opatrne, akoby šlo o život. On vraví, že je to dobre, lebo o život vlastne ide.

Sadla som si do auta a zapla si pás.

Chvíľu som len tak sedela, pozerala cez okno a uvažovala, ako mohla mať babka takú dcéru, akou je moja mama. Babka je bývalá úradníčka, nekompromisne sa

KLUB DIVNÝCH

riadiaca heslom: Poriadok musí byť! Mama učí hru na husliach na umeleckej škole a je to asi najláskavejšia osoba na svete. A zobrala si fyzika, ktorý učí na univerzite a za trest ma posiela tankovať alebo vysávať auto. Pousmiala som sa.

Naši sú super.

KAPITOLA 2

Na druhý deň som zbadala Tomáša, keď som prichádzala do školy. Kráčala som po chodbe, keď som ho uvidela rozprávať sa s jedným z nudných spolužiakov. Bol ku mne otočený chrbtom, čo som patrične využila.

„Au!“ Tomáš sa nestihol uhnúť letiacej fixke. Sotva sa poobzeral, odkiaľ letela, už prišla ďalšia. „Prestaň, Mia!“

Ani mi nenapadlo. Mám súpravu dvanástich fixiek a pripadá mi ako Old Shatterhand s jeho povestnou puškou. Keď sa mi minuli všetky náboje, už som stála pri ňom s vražedným výrazom v tvári.

„Sorry, sorry!“ obranne zdvihol ruky. „Nevedel som, že ťa s tým pošle za riaditeľkou! Inak by som to nespravil!“

Stále som zazerala.

„Moja pomsta príde nečakane ako blesk z jasného neba,“ vyhrážala som sa. „Nebudeš pripravený a horko zaplačeš...“ dramaticky som zvyšovala hlas, no on len pokrútil hlavou.

„Môžem niečo urobiť, aby mi jej výsosť odpustila túto nepravosť?“

Zamračila som sa, na chvíľu sa zamyslela a potom som sa rozhodla. Stačilo urazenosti.